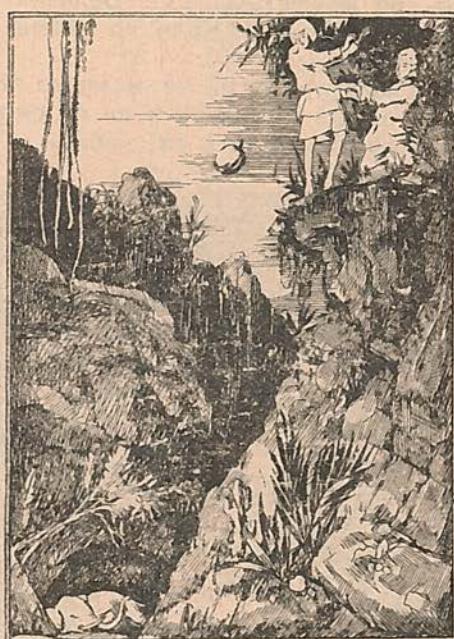

Грамадното животно лежеше и, за голъмо очудване на Стася, не скочи като го видѣ. Само когато кучето Саба почна да скача по края на тѣснината и да лае, слонътъ помръдна огромнитѣ си уши и издигна хобота си, но веднага го отпусна.

Държейки се за ръце, децата го гледаха дълго време. Най-сетне Кали пръвъ прекъсна мълчанието:

— Той умирашъ отъ гладъ! — извика Кали.

бѣше оципана до последно листче.

— Да, слонътъ наистина умира отъ гладъ, — каза Стасъ. — Той изяль всичко, каквото е имало наоколо за ядене. Всички го гледаха мълчаливо. Слонътъ сѫщо отвреме навреме обръщаше къмъ тѣхъ своите малки очики и нѣщо като мъркане изскачаше отъ гърлото му. Стасъ и Нелли се съвещаваха. Тѣ решиха по-скоро да намѣрятъ храна за слона...

Кали и Меа бѣха много очудени, като узнаха, че господарътъ не само не иска да убие слона, но тѣ трѣбва веднага да накъсатъ за него младоци отъ акации, кокосови орѣхи, растения и плодове за да го нахранятъ. Нелли не искаше да чака. Щомъ още първиятъ плодъ падна отъ дървото, тя го грабна съ дветѣ си ръчици. Затича къмъ тѣснината, бѣрзо повтаряше, като че се боеше нѣкой да не я изпревари:

— Азъ! Азъ! Азъ!

Стасъ се боеше да не би отъ голъмо увлѣчение и тя да полети заедно съ плода. Той я хвана за пояса и извика:

— Хвърляй!

И наистина, слонътъ бѣше тѣй изтощенъ, че гръбнакътъ му приличаше на подаващъ се изъ кожата гребенъ. Хълбочитѣ му бѣха хлътнали, а подъ кожата му, въпрѣки нейната голѣма дебелина, се очертаваха ребрата му. Явно бѣше, че животното не става, защото нѣма сила.

Тѣснината се превръщаше тукъ въ котловинка, затворена отъ всички страна съ отвесни скали. На дъното ѝ растѣха нѣколко дървета. Тѣзи дървета бѣха изпочупени, кората имъ обѣлена, а по клоните имъ нѣмаше нито единъ листъ. Висящитѣ отъ скалитѣ дървчета бѣха сѫщо изпокъсани и изядени. А тревата долу